

Nasilje v družini

POP TV, 03.06.2016, 24 UR, 19.29

EDI PUCER: Po svetovnih medijih je zadnje dni zaokročila novica, da naj bi se znani ameriški igralec Johnny Deep fizično znesel nad soprogo Amber.

DARJA ZGONC: Kaj je res in kaj ni sicer še ni jasno. Dejstvo pa je, da je nasilja v družinah vse več tudi pri nas.

Raziskave kažejo, da je vsak tretji Slovenec oziroma Slovenka žrtev **nasilja v družini**.

PUCER: Še bolj skrbijo podatki, da se je med letoma 2008 in 2014, v šestih letih torej, zaradi **nasilja v družini** zgodilo kar 57 ubojev, 39 umorov in 161 posilstev.

ZGONC: Urška, tudi zato je pomembno, da je krog ljudi, ki prepozna in pomaga žrtvam nasilja čim širši ne?

URŠKA ŠESTAN: Tako je. Zdaj v ta krog sodijo tudi zdravstveni delavci. Ti igrajo pomembno vlogo, ne le zato, ker so velikokrat prvi, ki pridejo v stik z žrtvijo, pač pa tudi zato, ker lahko z njihovo pomočjo, žrtev tudi po več letih dokaže fizično nasilje, če je to zabeleženo v kartoteki. Nasilja, ki ga je izvajal nad mano sprva nisem prepoznala. A karkoli sem storila, ni bilo dovolj dobro zanj, pravi naša sogovornica. Ko je zanosila, se je verbalno nasilje stopnjevalo v spolno in nenazadnje v fizično.

GOSPA: Braniš ga pri sebi. Ok, v redu, je imel slab dan, je bilo to ali to. Če bom to drugače naredila, bom mogoče tako. Evo, pa vidiš da sploh ne gre to v tej smeri, da gre to tako, da itak najde ventil za svoje frustracije tako ali pa drugače, da sploh nisi ne kriv, ne dolžen za to kar on počne.

ŠESTAN: Njegova največja moč je bil moj občutek krivde pravi danes. In to, da je vedel, da zaradi sramu ne bom spregovorila. S tem pa se je njegova moč samo še stopnjevala. Dvakrat jo je tako hudo poškodoval, da se je zbal za življenje.

GOSPA: Eno je bilo to z davljenjem, eno je bilo pa posilstvo, ampak nisem šla k **zdravniku**, enostavno zato, ker me je bilo preveč sram, ker sem se bala.

ŠESTAN: Takrat, deset let nazaj **zdravniki** sicer še niso bili aktivno vključeni v preprečevanje **nasilja v družini**. Danes se žrtve lahko nanje obrnejo po pomoč.

NATALIJA GREGORIČ (Zavod Emma, center za pomoč žrtvam nasilja): Zelo pomembno je to, da žrtve prepoznajo tudi zdravstveno osebo, kot kompetentne osebe s katerimi lahko spregovorijo.

DŽEVADA POPAJA (Zavod Emma, center za pomoč žrtvam nasilja): Se je izkazalo kot največji problem v bistvu za zdravstveno osebo. Kako začeti pogovor. Ali lahko sprašujejo? Ali bodo vedeli kako naprej? Kaj bodo naredili?

ŠESTAN: To znanje je zdaj več kot 2200 zdravstvenih delavcev pridobilo v okviru **projekta Pond**. Med njimi tudi urgentna zdravica, ki se na terenu pogosto srečuje z **nasiljem v družini**. Verjetno kar težko to povedo, tudi vi morate verjetno biti previdni kako vprašate?

NEDELJKA PETROVIČ KOREN (urgentna zdravica, **ZD** Ljubljana): Ja, zagotovo ne povedo to takoj ob prvem kontaktu. Treba je biti vztrajen, potrpežljiv in previdno spraševati in potem se čez čas odprejo.

ŠESTAN: Zato pa je potreben pogum. Ne sme nam biti vseeno pravijo v Centru za pomoč žrtvam nasilja.

POPAJA: In tudi ta proaktivnost nikoli opustiti primera. Obdržite jo tukaj in zdaj, oziroma dogovorite se za naprej z njo.

ŠESTAN: Žrtev verjetno ne prvič, ne drugič ne bo spregovorila. Šestič pa ji morda lahko rešite življenje.